

Η ΕΡΓΑΤΕΙΑ

ΕΡΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ — ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ — ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ὁδὸς Ἀλεξάνδρου Σούτσου ἀρ. 17, Πάροδος Λυκαβητοῦ.

Συνδρομὴ Ῥωστικῆς φρ. 12. — Συνδρομὴ Ἑσπερικῆς φρ. 15.

ΕΤΟΣ Δ. ΠΕΡ. Ψ

ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ, 17ῃ ΙΟΥΝΙΟΥ 1899

ΤΑΡΙΘ. 5

ΤΙ ΘΑ ΣΥΝΕΒΑΙΝΕΝ ΑΝ Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΓῆΣ ΑΙΩΝΗΑΙΩΣ ΕΣΤΑΜΑΤΑ

Περὶ τὸν νὰ εἰπωμεν ὅτι, θέλοντες νὰ ἀποκρίθωμεν εἰς τὴν περιεργὸν τοῦτο ζήτημα, δὲν προσθέτομεν αὐτῷ σπουδαίω τιμῆ, ἢ δὲν ἔχει. Τὸ νὰ πάσῃ αἰῶνι ἡ ὑδρογενεὶς σφαιρῶν στροφομένη, δυνάμεθα ἀξίως νὰ κηρύξωμεν ἀδύνατον μετ' ὅλου τοῦ κύρους τῶν ἀρχῶν τῆς ὑδραυλικοῦ μηχανικῆς. Διὰ τὸν ἡμέτερον δὲ κέρην ἡμεῖς φερούμεθα, ὅτι εἰ ὑποπτεύομεν τοιαύτην τὴν δὲν φερούμεθα λέγομεν, διότι ἰδοὺ τίνας θα ἴσταν ἀποκρίσαι συνέπειαι, ἀν μόνον ἴστατο ἡ Γῆ εἰς τὸν δρόμον ἴης.

Ἐνθυμηθῶμεν πρῶτον, ὅτι ἡ ταχύτης σώματος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς κειμένου εἶναι διττῆ α' ἢ ἐκ τῆς κινήσεως τῆς ἐπιφανείας περιστροφῆς τῆς γῆς περὶ τὸν ἐκνότης α' ἢ ἐκ τῆς κινήσεως τῆς περιστροφῆς αὐτῆς περὶ τὸν ἥλιον. Καὶ διὰ μὴν τῆς πρώτης τὰ ἐπὶ τοῦ γήινου ἡμισφρίου κείμενα σώματα διατρέχουσι 417 λέυχας καθ' ὥραν — ἡ λέυχας κατὰ λεπτόν — ἐν ἑκάστῳ δὲ λέυχας κατὰ δευτερολεπτόν. Αὕτη ἡ ταχύτης ἐλαττοῦται ἀπὸ τοῦ ἡμισφρίου, ἔξου εἶναι μεγίστη, πρὸς τοὺς πόλους, ἔνθα κατατῆ μὲθον, ἐπειδὴ τὰ σώματα ἔχουσι φωνικῶς τὸσον ὀλιγωτερον ἡμίση νὰ διατρέξωσιν, ἔσον εἶναι μικρότερος ἢ τοῦ πλάτους κύκλου αὐτῶν. Διὰ δὲ τῆς δευτέρας κινήσεως τῆς Γῆς, ἥτις τῆς ἀπὸ τὸν ἥλιον περιφορᾶς αὐτῆς ἐν τῷ διαστήματι, ἀπαντα τὰ σμμετα αὐτῆς ἀνεξαιρέτως διατρέχουσι 456 λέυχας κατὰ λεπτόν, ἥτις 7 λέυχας $\frac{1}{10}$ κατὰ δευτερολεπτόν. Διναταί τις νὰ λάβῃ ἰδῆεν τινὰ τῆς ταχύτητος ταύτης, εἰν ἀναλογοσθῆ ὅτι ἡ ταχίστη σιδηροδρομικὴ ἀμαξία μετ' ὅλου αὐτῆς τῆς ταχύτητος δὲν διανύει πλέον τῶν 16 μέτρων κατὰ δευτερολεπτόν, σφαῖρα δὲ τῶν 24 λίτρων κατ' αὐτὴν τὴν ἔξον αὐτῆς τοῦ σιμιῶν τοῦ πυρ-βόλου, ἔχει μόνον 250 μέτρων ταχύτητα ἐν τῇ αὐτῇ μονάδι τοῦ χρόνου.

Ἐπειδὴ πάντα τὰ σμμετα τὰ ἀνύκοντα εἰς ὀλικὸν τὴν σύστημα ἐν κινήσει εὐρισκόμενον λαμβάνουσι τὴν αὐτὴν κίνησιν ὡς αὐτὸ, εἰν ἐξ αἰρηθῆου τινος στάσεως ἐπίθετο τὸ σύ-

στημα τοῦτο διὰ μίαν εἰς ἡμέραν, ἔσθ σμμετα δύνανται νὰ μετατοπισθῶσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ, θὰ ἐξακολουθῶσιν, δυνάμει τῆς κτηθείσης ταχύτητος, νὰ κινῶνται κατὰ τὴν ἀρχικὴν διεύθυνσιν. Ὀβίως, εἰν ὁ ἴσπος πῶσθ αἰρηθῆως ἀπὸ τὸν ρυθμὸν τοῦ τρέχονος δόχηματος ρίπεται τις ὑπερᾶνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διὰ τὸν αὐτὴν λόγον, καὶ εἰν θελήσῃ τις νὰ καταβῇ ἀπὸ τινος ἀμαξίας, εἰν αὐτὴν τρέχει, πρέπει νὰ λάβῃ προφυλάξῃ τις, ἔσως μὴ οἱ πόδες αὐτοῦ κἀτήσωσιν ἀμετακινήτως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰν τὸ σῶμα του φέρεται ἐπὶ ὑπὸ τῆς κινήσεως ταχύτητος καὶ πῶσθ εἰς τὰ ἔξω τοῦ δόχηματος.

Ἡ Γῆ εἶναι, ὡς εἶδομεν, ἀμαξία ταχυτέρη τῶν δόχηματων καὶ ἀμαξαῶν. Εἰν ἴστατο ὀργάνον, ἐννοεῖται ὅτι πᾶσα προφυλάξι πρὸς ἀπορρογὴν ἀκαρπίου θανάτου θὰ ἀπέβαινε αταταία. Πάντα τὰ μὴ ἐμπροσθευμένα ἢ ἐμπροσθημένα εἰς τὸ ἔλαφος, ἀλλὰ κείμενα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας διὰ μόνου τοῦ νόμου τῆς βαρύτητος, θὰ ἐξετρανθονίζοντο πάσαια καὶ διὰ αὐτῆς εἰς τὸ κενὸν μετὰ ταχύτητος (ἀρχικῆς) 8 λευχῶν κατὰ δευτερολεπτόν, ταχύτητος μετ' ἢ κινουμένης σήμερον. Πάντες δοοὶ θὰ ἐτύγχανον περιπατοῦντες, αἰσῶς ἢ ἐργαζόμενοι ἢ ἀναπαύομενοι, πάντα τὰ ζῶα κτοικαδιὰ τε καὶ ἀγρια, τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, αἱ ἀμαξίαι μῶν, ἀπρόβλετα, μηχαναὶ κτλ. πάντα ἀνεξαιρέτως θὰ ἐξετρανθονίζοντο ἐν ἀκαταί κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς Γῆς. Περὶ δὲ τοῦ ὕψους, τοῦ καλύπτοντος τὰ δύο τρίτα τῆς ὑδρογενεῖς σφαιρῆς, καὶ τοῦτου ἡ ὑγρὰ μαζὰ ἤθελεν ὀμῆσαι ὑπερᾶνω τῶν ὀχθῶν καὶ καταποντίνε ἐν ἀκορῆ καὶ νήσους καὶ ἡπείρους, ἐπιστέφουσα ὅσων τὸ οἰκοδόμημα τοῦ θανάτου, πάσαια ἤθελεν ὑπεβῆ τὰ ὕψητα βῆ ἐπιστέφουσα εἰς τὴν ὑδρογενεῖν ἡμῶν σφαιραν μεταμφορῶσιν ἐπιφανείας ἀσυγκρίτης μεγαλειότεραν πασῶν τῶν μεταβολῶν, εἰς αὐτὴν ὑπέστη εἰς παραχρηάου χρόνου.

Οἱ θεωρητικοί, ὀλίγες ἠθέλησαν νὰ ζητήσωσι τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς φυσικὸν τι αἴτιον, δὲν εἰλαβαν νὰ εἰπωσιν, ὅτι ἡ σύγκρουσις κομήτου τινος εὐκόλως δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ταύτην τὴν στάσιν καὶ τὰς δεινάς αὐτῆς συνέπειας. Σήμερον ὅμως γινώσκουμεν, ὅτι κομήτης τις ἠδύνατο νὰ διελθῇ πρὸ τῆς Γῆς χωρὶς κᾶν νὰ τὸ αἰσθανθῶμεν.

περυγία κοπτερά, ο κεφαλόπους δεν έχει περυγία· η αιλοφόρος σπρίγγι έχει περυγία άνωγώδη, ο κεφαλόπους δεν έχει περυγία· ο έβριος έχει ακάνθια, ο κεφαλόπους δεν έχει· ο ξυριάς έχει σπάθην, ο κερκόλος δεν έχει· η νάρκη (4) έχει κεραυνική έραση, ο κεφαλόπους· δεν έχει κεραυνία έκρηξη· ο φρόνος έχει σίαλον, ο κεφαλόπους δεν έχει· η χιόνα έχει δηλητήριο, ο κεφαλόπους δεν έχει· ο λέων έχει χηλάς, ο κεφαλόπους δεν έχει· ο γυαστός έχει ράμφος, ο κεφαλόπους δεν έχει· ο κροκόδειλος έχει στόμα, ο κεφαλόπους δεν έχει όδόντας.

Ο κεφαλόπους δεν έχει μάζαν μιάδη, ούτε κρυγνή απειλητική, ούτε θώρακα, ούτε κέρα, ούτε ακόντιον, ούτε λαβίδα, ούτε λυπητική ή θλαστική ούραν, ούτε περυγία κοπτερά, ούτε άκανθας, ούτε σπάθην, ούτε εκκένωσι ηλεκτρική, ούτε σίαλον, ούτε δηλητήριο, ούτε χηλάς, ούτε ράμφος, ούτε όδόντας. Ο κεφαλόπους έβριος των ζώων καίτοι ουδέ τούτων έχουν, είναι ο μέλλον φοβερός όπλισμένος.

Τι έστι λοιπόν κεφαλόπους; Είναι η σκυζα.

Είς τους έν πελάγει σκοπέλους, ίκει όπου το ύδωρ έκτυλισσει και κρύπτει όλας τας λαμπροτάτας, οι βραχέως απρόσιτα κοιλώματα, εις τα άγνωστα ύψηγια, όπου βριθούν αι θλαστές, τα άστρακόμερα και τα κογχύλια, υπό τα βάθη προπόλαια του άσκασου, ο κολυμβη-

Γεωργιος Ζεϊντεβελι, Κεφαλόπους, ήτοι ο κεφαλόπους, ήτοι ο κεφαλόπους, ήτοι ο κεφαλόπους.

της, όστις ριφκινδυνεύει έκεί έλκυσμένος υπό τής καλλογής του τόπου, διατρέχει τον κίνδυνον στανκτώσεως τινος, εάν λάβει αυτήν την συνάντησιν, μην είσθε περιεργος, φύγετε. Εί-όργετέ τις τιθκυβωμνιοι, έξέρχεται έμφροδος.

Ήδού τί έστιν ή συνάντησις αύτη, πάντοτε δυνατή έν τοίς βράχοις του πελάγους. Φυών σχήμα δονείται έν τω ύδατι, χονδρό ως βραχίων και μακρην άριστείαν περίπου όργυριάν· είναι ράκος· τό σχήμα τούτο όμοιάζει μέ άλεξόθρονον κεκλεισμένον και μή έχον χειρολαβίδα. Τό ράκος τούτο προχωρεί προς τίς όλιγας κατ' όλιγον. Αφνης άνοίγει, όυτώ άκτινες μακρύνονται άπατόμωι περί μορφήν τινα έχουσαν δύο όφθαλμούς· αι άκτινες αύται ζώσιν ύπάρχει λάμφις έν τω κυματισμώ κύτων· είναι είδος τροχού· άνευλιγμένον δε έχει τεσσάρων ή πέντε ποδών διαμετρην. Έξάνθησις τρομακτική. Τούτο όρμη καθ' ύμων.

Ή ύδρα άκοντίζει τίν άνηρωπον.

Τό ζώον τούτο προσκαλάται επί τής βοράς του, την καλύτερα, και την δίνει μέ τούς μακρούς πλοκούς του. Κάτωθεν είναι υποξανθόν, άνωθεν είναι γαιόχρουν· τίποτε δεν δύναται να έξέλθει εν κενώγητον αύτη κοιωθή άπόχρωσιν· θά έλαγέ τις ότι ήτα ζώον εκ τέφρας, κατοικούν εις τό ύδωρ. Είναι άραχίς ως εκ του σχήματος και χμακίων ως εκ του χρωματισμού. Άρρισμένον γίνεται ίλόχρουν, και, όπερ τρομερόν, είναι άπαλόν.

Οι δεσμοί του δεσμεύουσιν, ή έπαφή του παραλύει.

4) Ήχθς εκ των χονδρών πλαγιστόμων.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΗΟΥ

Ο δέ Πακάλτετος! Είναι όνομα έλληνου ίππου θαυμασίως περιγραφόμενου έν τινι βιβλίω έπιγραφόμενφ «Ίστορία δύο

Ο Μωάμεδ εκ Μένκας εις Μεδίαν.

εγγενών ίσποτών, Βαλλεντινου και Όρσανου». Ο κελής ουτος, ουτινος επιβιβαιει ό Βαλλεντινος, ταξιδεύει διά μέσου των άνέμων, κατά την διεύθυνσιν ήν λαμβάνει υπό τινος κινήτηριου σφηνός και μεταφέρει τον ίππον αύτου έν ριπή όφθαλμού εις άμετρούτους άποστάσεις.

Ο Πακάλτετος ουτος δεν είναι ό συμβολικός πρόδρομος

του προσεχώς όνομασθητομένου αυτοκινήτου όχηματος ή άμο-ίππου;

Εν τούτοις δέον να ερωτήσωμεν, εάν ή δάφνη δεν έρείλη να δοθί εις έναμύλλον τινα του Πακάλτετου, ζυλινον τεχνητήν ίππον, όστις έκαλείτο και περωτός. Αι αύτου ό Πέτρος τής Προδηγίας άπήγαγε την ώραϊαν Μγγιλόην. Τούτον ό Μα-

Ο Πακάλτετος.

Έχει θέαν σκορβούτου και γαγγράνης· είναι ή άσθενεια έν καταστάσει τερατώδεις. Είναι δυσαπίστατον. Προσφύεται σιγνώς εις την βοράν του. Πώς; διά του κενού. Οι όστώ πλακκοι, πλακτις εις την άρχή, προχωροει λεπτονόμενι και περιούονται ως βελόναι. Έρ' έκαστον αυτών μακρύνονται παραλλήλωσ δύο σειραι φυλακταίων μειουόμενων, χονδρική πληθών τής κεφαλής, μικρή και λεπταί εις την άκρην. Έκαστη σειρά συγκρατεί έξ είκοσι πέντε τουλάχιστον φυλακταίων, και όλον τό ζώον έχει τετρακοσίας και πλέον. Αι φλόστριαι αυται είσι σκυζαί.

Αι σκυζαί αυται είσι χόνδροι κυλινδρικοί κερκτώδεις, μελιόδοι, γλοιώδεις, προχωροει δέ μειουόμεναι από τής διαμέτρου ήως ταλλήρου εις τό πάχος φακίς. Τα τιμημάτα τούτα των σωλήνων έξέρχονται του ζώου και πάλιν άπέρχονται εις αύτό. Δύναται δέ να βυθισθώσιν εις την βοράν κλειστότερον ήως δακτύλου.

Η έμφάντικη αύτη μηχανή έχει όλον την άερότητα περιεσ πλείτερον του κλειδοκυμάλου. Όρθοίται, έπειτα έξέρχεται. Ύπακούει εις τίν έλαχίστην πρόθεσιν του ζώου ή λεπτότεραι εύνοισθητότητες δεν έξέρχονται μέ τό συστατόν των σκυζών τούτων, πάντοτε ανάλογον πής τά έπιπεδικά κινήματα του ζώου και τά έξωτερικά συμβαίνοντα. Ό δράκων ουτος είναι ως αισθητικήν ή άηθος.

Τό πέρις τούτο καλείται υπό των νεωτεριών κολύπους, υπό τής έπιστήμης κεφαλόπους, υπό τής παρεδούσεως δε κράκεν. Οι άγγλοι ναύται τό όνομάσουσι Devil fish = Ίχθυν Διαβόλου. Τό όνομάσουσιν έπίσης Blood Sucher, = Έκμηλήτην αίματος. Είς τας νήσους τής Μάγχης τό όνομάζουσι πιόδραν.

Χιλλογραφίς τις τής έκδόσεως του Β. φράνος υπό του Σουίνου παριστά κεφαλόποδα σπρίγγοντα φρεγγάδα. Ο Δελφίνος Μωφός νομίζει, ότι τώντιν ό κολύπους των ύψηλων πικτών δύναται να βυθισθί πλοίων. Ο Βορδ Σπι Βενσάν τό έρπειται, αλλά βροδισκ, ότι εις τα κλήματά μας ποσοδύλλαι τίν άδραπον. Αν υπάγηση εις Σέρην, θά τας δείξωσι πληθών του Βρεχάου τό κοίλον βρέχου ένθα κεφαλόπους τις, πρό σκυν έπώ, έξέρχεται, έφάρτησε και έπηξεν άλιέα τινα άστραφών. Ο Περών και ό Λιμάρη, άπατώνται άριβόλλου τής έπώ ό κολύπους, μή έχον περυγία, δύναται να κολυμβήσιν. Ο γράφος τής σελίδας τούτας είδεν ίθιος όφθαλμοίς εις Σέρην, έν τφ ύποψίφω κλυομένω αι Άποθήκαι πολύποδα καταπόδιοντα κολυμβητή άδραπον λουδένιον. Άφού τίν έρπεισαν, τον έμέτρησαν και εύρον ότι είχε τεσσάρων

ποδών άγγλικών διάκτασιν, ήβου ήβησαν δι να έρημηται πλέον των τετρακοσιών μίσητηρών. Τό άνωπών ζώον τούτο έτίνασσα; έπίς αύτου επατραμ ήως.

Κατά του Δελφίν Μωφού, έκα εκ των κερκτηρητών έκείνων, τούδε όποιους ή εις μεγάλην όσσην έποπτεία καταβδίζει ή αναβιδίζει μέχρι τής μαγείας, ο πολύπους έχει σχεδόν πάση άνωσώσιν· ό πολύπους καίτι. Τρώσιν, έν τφ έπώλωνω να ήλαι τις είδηθής, σημαίνει ότι μιούσι.

Τό δισειδές άγωνίστασι ύπί άνδρακην τινά έξερπίνσεως ήτις τό καθιστά έχθρακόν.

Ο πολύπους κολυμβών μένει, ουτως είπειν, έν τφ κολυμβή. Κολυμβά μέ όλας τας πτυχής συμμάζουμέναις. Φαντασθήτε χειρόδα ύποκαμίσιου έρραμίνην μέ πυγμαήν έντός. Η πυχμή αύτη, ήτις είναι ή κεφαλή, ώλει τό ύπρην και κρηκωρή μέ άβριστόν τινα κίνησιν ταλαντωτικήν. Οι δύο όφθαλμοί, ει και μεγάλοι, όλιγον διακρίνονταί ως έχοντες τό χρώμα του ύδατος.

Ο πολύπους έίτε καταδιώκων έίτε παραμονεύων, ύποκρύπτεται, σμικρύνεται, συτέλλει έαυτόν μέχρι τής άπλουστέρας έμφράσεως. Συγγράσει μέ τό σιρόφωσ και όμοιάσει μέ πτυχην κύματος. Όμοιάζει μέ τά πάντα έκτός, μέ πρήγμα ζών.

Ο πολύπους είναι και ύποκρητής. Δεν προσέχει εις τίς αλτόν, αύτός δε ούρνιδίαι άνοίγεται.

Γλυόστις έχουσα θέλησιν, τί φρικωδέστερον! Ήός Κυμαμένος μέ μέσος.

Είς τό φρεσιότερον κυανού του δικηγούδς ύδατος άνατέλλαι ή είδηθής όδοσ παμφόγος άσπής τής θαλάσσης. Δεν έχει προσέγγισιν, όπερ τρομερόν. Σχεδόν κίντοτε, άμα τον βλέπει τις, συλλαμδένεται.

Εν τούτοις κατά την νύκτα, και ίθίως κατά την έποχην του όργασμού, είναι φωσφορώδης. Η τρομακτικότης αύτη έχει τούς έρωτάς της. Προσμένει τον ύμένιον. Όραίνεται, φλέγεται, λάμπει, και, εκ του ύψους βρέχου τινός, δύναται τις να τον έδη κάτωθεν εις τό βάθος άσπής άνοιγόμενον εις άκτινοβολίαν πελιδνήν, ως ήλιον φαντασματικόν.

Ο Πολύπους κολυμβά και περιστατά έπίσης. Είναι κατά τις ήχθς, όπερ δεν τον έμποδίζει να ήκη κατά τι έρπειόν. Έρπει επί του κυμαένος τής θαλάσσης και περιπατών μεταχειρίζεται τούς όκτώ πόδας του. Σώρεται κατά την τρόπον τής έρπούσεως κάρμησ.

Δεν έχει όστά, δεν έχει αιμα, δεν έχει κρέας. Είναι χα-

λαμπρόνος άπέπειλε προς τον διάστημον Αν Κιχώτων τής Μάγχης και πέντας θά ένθυμαύσιναι τον μορφομένον του Σου-ουπτακίης, όπόταν ουτος διετάχθη υπό του Κυρίου του να κολυμβή περιβάδην τούτου και έλαγαν, ότι οι άνδρωσμοί τφ έφαινοντο ως έλαγαστα έ,τομα.

Ο Ίππόγριφος του Μαγνομένου Ρολάνδου είναι είδος τι Πηγήσου. Φέρει ράμφος γυφτι, πέρυγας άσπώ, ύνωχας λέοντος, αλλά έν τούτοις τί συνίφ είναι ίππος. Ο Άριστος έφαντάσθη τούτον, να περιπατεί τω συγχρόνως αύτφ αποκνημωθέντασ διά πολυαριθμών ίπποτεριών μυηιστορημάτων, ένθα τά ύπερρωσικώτερα πρόγματα άναγράφονται ως τά μέλλον φρεσιώτερα αντίκείμενα. Πρέπει δέ να έβη τις τον νέον Παλλά.

σκήρα και διατρέγοντα την Εβρώπων καθ' όλον αύτης τό πλάτος εις διάστημα όλίγων λεπών εις ή πτήσεως εύθείας και ταχυτέρας του βέλους· και ίθίως όπόταν διά τής λόγγης αύτου πλήττει τό τέρας, όπερ τρησι αλγυμάλιον την ώραϊαν Άγγελικήν, έλευθεροί αύτην και την μεταφέρει περιβάδην αύτου επί του περωτού του ίππου.

Ο φάντασμα, οι ποιηται περιέγραψαν ουτω τον ίππον, να έφάρσασσι την γενομένην κατάχρησιν του εδουένου τούτου ζώου εις τας άσημάντους αύτων περιστάσεις.

Ο Άριστος ποιητικώς χλευάζει τούς πλανοδίουσ ίπποτάς τής Ίταλίας. Ο δέ Κερδάντας τούς μιμητήζει έν Ίσπανία διά δημηκόσ και εύφορδς ύρους πεζώσ. Η ίστορία του Δόν Κιχώτου

του Ρογήρου, καταλαμδόνοντα τισούτον έπιτηδείωσ τον περιώτων ίππον, άμφύόμενον κατά βιβλίωσιν έν τή άμο-

της Μάγχης είναι ένταύτφ ή ιστορία του Ροζινάντι, του κατίχγου και λιποπλεύρου ίππου του Δόν Κιχώτου, όστις

Ο Ίππόγριφος.

λάρος. Οὐδὲν ὑπόγειον ἐντός. Είναι δέρμα. Δύνασκει νὰ περιστρέφῃς τού; ὡτὼ πλοκάμιους του ἐκ τῶν ἐτω πρὸς τὰ ἐξω ὡς δακτύλους χειροκτίου. Καί ὅπως ἔχει δυνάμειν τεραστίαν. Μίαν μόνην ὄπην ἔχει εἰς τὸ κέντρον τῶν ἐκτίμων του. Τὸ μοναδικὸν τοῦτο χῶμα είναι ὁ πρωκτός τοῦ ζῶου; είναι τὸ στόμα; Είναι ἀμφοτέρω.

Ἡ αὐτὴ ὄπῃ ἐκτελεῖ τὰς δύο λειτουργίας. Ἡ ἕσθδος είναι ἕσθδος.

Ὅλον τὸ ζῶον είναι ψυχρὸν.

Τὰ σαρκοβόρα τῆς Μεσογείου εἰσὶν ἀπεχθῆ. Είναι μισητὴ ἐπαρὴ ἡ ἐμφυγος αὐτῆ γλοιότης, ἥτις περιτυλίσσει τὸν κολυμβῶντα, ὅπου αἱ χεῖρες εἰσχωροῦσιν, οἱ ὄνυχες ἐργάζονται, τὴν ὅποιον σχίζουσι χωρὶς νὰ φοβηθῶσι, καὶ ἀποσπῶσι χωρὶς νὰ ἀραιωθῶσιν· αἶσας δυνος ἔσστος καὶ ἰσώδους, ὅπερ διέρχεται διὰ τῶν δακτύλων σου· ἀλλ' οὐδὲν θάρβος ἐξιστοῦται μετὰ τὴν αἰριλίαν ἐμφάνισιν τοῦ κεραλῶσποδος. Μεδοῦτης ὑπνετισομένης ὑπὸ δακτῶ δρωσι,

Οὐδεμίαν ἐκπληξίαν ὁμοίαν μετὰ τὴν σύριγγιν τοῦ κεραλῶσποδος.

Εἶναι ἡ πνευματικὴ μηχανὴ ἥτις αἰετὸς προσβάλλει. Ἔχετε νὰ κάμει μετὰ τὸ κενὸν ἔχον χελεῶς. Οὐτε ὄνυχων, οὐτε ὀδόντων κτυπήματα· ἀμύγη ἀνεκφραστῶς. Ἡ δὲ ἴξις είναι μὴν ἐπιφθόρος, ἀλλ' ὄχι ἔτιον ἢ ἐκωλύστικη. Ὁ δυνεῖ είναι μὴ ἔνδως πρὸς τὴν σκεῆν. Ὁ δυνεῖ είναι τὸ ζῶον ὅπερ εἰσέρχεται εἰς τὴν κρέατι ὁμῶν· ἡ σκεῆ είναι ὡς ἡ εἰσόδος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ ζῶῳ. Οἱ μὲν δυνεῖ ἐξοκοῦνται, αἱ ἴξις συστρέφονται, τὸ δέρμα διαρρηγνύεται ὑπὸ ἀκαθάρτου ἀκαταπαύτου, τὸ αἰετὸς ἀναθρώσκει καὶ συμπίπτουσι φριεωδῶς μετὰ τὸ λείμας τοῦ μαλακίου. Τὸ ζῶον πρὸς τὴν σκεῆν εἰσέρχεται διὰ μωρίων ἀπεχθῶν ἀτομάτων· ἡ ὕδρα ἐνωμακτοῦται εἰς τὸν ἀνθρώπου· ὁ δὲ ἄνθρωπος συμμιγνύεται μετὰ τὴν ὕδραν. Ἀποτελεῖς ἐν μετ' αὐτῆς. Τὸ δειρὸν τοῦτο είναι ἐπὶ σοῦ. Ἡ τίγρις μόνον νὰ σὲ καταφύγει δύναται· ὁ πολυπόπος, ὡ φρίκη! σὲ εἰσπνέει. Σὲ σέρει πρὸς αὐτὸν καὶ ἐν ἐκωτῷ, αἰετὸς, δεδμεμένος, περιχευομένης, ἀνίσχυρος, ἀισθάνεται σκεπτόν βραχέως κινούμενον ἐν τῷ φρικαλέῳ ἐκείνῳ σάκκῳ, ὅστις είναι τερμα.

Πέραν τοῦ τρομεροῦ, ὅπερ είναι νὰ φραγθῇ τις ζῶν, ὁπάρχει τὸ ἀνεκφραστὸν, νὰ ρομφῇ ζῶν.

Τὰ παράδοξα ταῦτα ζῶα κατὰ πρῶτον τὰ ἀπαρρίπτει ἢ ἐπιστήμη κατὰ τὴν συνθήκην τῆς ὑπεροδικῆς φρονήσεως τῆς καὶ ἀπέναντι τῶν πραγμάτων, εἵπειτα ἀποφασί-

ἰνωμάσθη οὕτω ἀτελεῖς, ἕνεκα τῶν ἀτηγμάτων καὶ κατασκευασμένων αὐτοῦ ἰδιότητων. Ἡ κριτικολογία τοῦ συγγραφέως

Ἰωάννα Δ' Ἀρκ.

ζει νὰ τὰ σπουδάζῃ· τὰ ἀνακτῆσαι, τὰ κατατάσσει, τὰ ἀνακτοῦσαι, τὰ ἐπιγάρει· προηθῆται δειγμάτων αὐτῶν· τὰ ἐκτελεῖ ἐντός; ὡς κινῶν κινῶνται εἰς τὰ μούστικα· εἰσέρχεται εἰς τὴν ὀνομαστολογίαν· τὰ χαλακτῆζει εἰς μελάκια, ὡς ἀσπὸνδύλα· ὡς ἀκτινωτὰ· βελκίσι τὰς συγγενεῖς αὐτῶν, κατὰ τὴν ἐνέειθεν τῶν σηπιοιδῶν· εἰρίσκει ἐν τῷ γλοκίε ὕδατι τὴν ἀργυροῦνηκτον, ἀνάλογον πρὸς τὰς ὕδρας ταύτας τοῦ ἀληγοῦ ὕδατος· τὰ διακρίει εἰς μέγαν, μεσαῖον καὶ μικρὸν εἶδος ἢ τὸ μέγαν, ὅπερ ἄλλως είναι, εἰς ἑλίας τὰς χώρας ἢ τὰς τῆς ἐπιστήμης, ἥτις εὐχρηστοτέρων είναι μικροσκοπικῆ ἢ τηλεσκοπικῆ· παρατρεῖ τὴν κατασκευὴν τῶν καὶ τὰ ὀνομαζει κεφαλόποδος, μετὰ τοὺς πλοκάμιους τῶν καὶ τὰ ὀνομαζει ὀκταπόδος. Τῶν τοῦ γινόμενου τὰ παραταῖ. Ὁ περὶ ἡ ἐπιστήμη τὰ ἐρίσκει, ἡ φιλοσοφία τὰ ἀνακταμέναι.

Ἡ φιλοσοφία σπουδάζει καὶ αὐτὴ τὰ ζῶα ταῦτα. Προχωρεῖ ἦτιον καὶ μᾶλλον μακρὰν τῆς ἐπιστήμης, ἀπὸ τὰ ἀνακτῆσαι· τὰ μελετᾷ. Ὁπου ἡ σφίλη ἐργάζεθαι, ἡ φιλοσοφία εἰσάγει τὴν ὑπόθεσιν. Ζητεῖ τὴν τελικὴν αἰτίαν. Βαθεῖα ἢ βέλαντος τοῦ φιλοσόφου. Τὰ πλάσματα ταῦτα σχεδὸν τὸν ἀνησυχούσι περὶ τοῦ πλάτους. Είναι ἐκπληξίαι εἰδεχθείς. Είναι αἱ ὄχλησότητες τοῦ θεωρητοῦ. Ἐπιτομήσας τὰ βελκίσι. Αὐτῆς είναι αἱ ἀπατιομένης μορφαί τοῦ κκεῖ. Τί νὰ γίνῃ τις ἐνώπιον τῶν βλαστημάτων τούτων τῆς δημιουργίας ἐναντίον ἐκείνης; Ἦ ἴον νὰ αἰτιαθῇ;

Τὸ δυνάτον είναι μῆτρα τρομακτικῆ. Τὸ μυστήριον καθίσταται συγκεκαμμένον διὰ τῶν τεράτων. Τμήματα ταῦτα ἐξέρχονται ἐκ τοῦ σώματος τοῦτο, τῆς ἐμφάνει, σχίζονται, ἀποσπῶνται, κυλλονται, κομίνονται, συμπινοῦνται, δανείζονται ἐκ τῆς ἐν τῷ περιέχοντι μελανότητος, ὕψιπτανται πουλῶσαις ἀγνώστου, ζυποποιούσιν, παρασκευάζουσι εἰς ἐκείτὰ ἀόρατον τὸ σῆμα ἐκ τῆς σκεῆς καὶ ἀγνωστὸν τινα ψυχὴν ἐκ τοῦ μιάσματος, καὶ πορεύονται, λήμει διὰ μέτου τῆς ζωϊότητος. Ὅς ἔλεγέ τις περὶ τοῦ διὰ τὸ σκεῆν ἔργων ζῶα, πρὸς τί; εἰς τί χρησιμεῖται τοῦτο; Ἀδιάκοπος ἐμφάνεις τοῦ αἰωνίου ζητήματος.

Τὰ ζῶα ταῦτα εἰσὶ φαντάσματα ὄσον καὶ τέρατα. Είναι ἀποδαδειγμένα καὶ ὅμως ἀπίθανα. Ἡ ὑπερξίς τῶν είναι τὸ πρᾶγμα, ἡ ἀνεκφραξία τῶν δὲ ἦτο τὸ πρῆπον. Είναι τὰ ἀμφίβια τοῦ θανάτου. Τὸ ἀπίθανον αὐτῶν καθίστα εἶτι μᾶλλον περιπλοκὸν τῆς ὑπερξίς τῶν. Ἐγγίζουσι τὸ ἀνθρώπινον ὄντονον καὶ ἐνδυνατίζονται ἐντός τοῦ χειμακρικῶ ὁρίου. Ἀρνεῖσθε τὴν σφίγγα, ὁ κεφαλόποδος ἐμφανίζεται. Ἡ μωρη-

τούτου περὶ τῶν ἵππων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καταδεικνύει τὴν θέσιν, ἣν εὐτὸς κατεῖχον ἐν τοῖς φουδικαῖς ἐκείνοις χρόνοις. Ἄνευ αὐτοῦ οἱ χωροδωποταί ἐκείνη ἔθεωροῦντο μηδέν. Ἦσαν ἀνίκανον νὰ μεταφέρωνται καὶ μάχωνται ἐξίσως πρὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν. Ἄνευ ἵππου ἰθρυετο πᾶς τις ἐν τῇ ἐσχάτῃ γενεῇ διατελῶν. Ὁ ἵππος, ἂν ἀνεγνώριζε τοῦτο, θὰ ὑπερηφνεύετο διὰ τὴν ἐν τῷ μεσαιῶνι δοθεῖσαν αὐτῷ ὄντω βασιλικῆν ὄντως θέσιν.

Ἐν ἀπάνται τοῖς χώραις τῆς Ἑβρώπης ὁ ἵππος θριαμβεῖται ἐπὶ πέντε αἰῶνας. Ἡ δὲ Ἑβρώπη δὲν ἔπαρκει πλέον εἰς τὰ ἀναγκαθῆματα τοσοῦτων γενναίων ἵππων, αἱ δὲ σταυροφρίαι ἐγκαίμως ἐπέρχονται, ἕνα χρησιμοποιοῦνται τὸν ζῆλον τῶν ἐταίρων τούτων τοῦ Χριστοῦ ἐναντίον τῶν Σαρακηνῶν καὶ τῶν Βασιλῶν Ἀράβων. Οἱ ἱπποὶ ἀγῶνας τοῦ μεσαιῶνος πληροῦσι τὴν ἱστορίαν ἐξ ἡρωϊκῶν πράξεων. Είναι ὁ χρυσεὺς οἶων τοῦ ἵππου.

Οἱ ἵπποταί οὗτοι διοργανωθέντες κατὰ στρατιωτικὰς καὶ θρησκευτικὰς διοικήσεις, εἰς ἱπποτικὰ τάγματα τῆς Ρόδου καὶ τῆς Μελίτης, εἰς τάγματα τῶν Ναϊτῶν ἱπποτῶν ἕξασκοῦσι τοσαύτην σημαντικὴν πόλιτικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν βασιλέων καὶ τῶν παπῶν, ὅστε πολλὰκις συνομοτοῦσι κατ' ἐπίθω.

Ἐκείνη γῶρα ἀνώψωσεν αὐτοὺς εἰς τὸ ὕπατον βαθμό. Ἡ Ἰσπανία ἐξάρει τὸν κατὰ τῶν Μαυρίων ἥρωα αὐτῆς Σιδ καλούμενον, ὃν ὁ Κορνῆλιος ἀποθανεῖσκει βραδύτερον. Ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία διὰ τὴν μετὰ τῶν Γουέλφων καὶ Γουέλφων ἀγῶνων τῆς παρέχει ἑκατὸν ἥρωας καταστάντας ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὀνομαστοῦς. Οἱ δὲ Νορμανδοὶ εἰς τοὺς χρόνους Γου-

μῆτος πληθὺς αὐτῶν είναι βεβαίωσι, ἥτις παρέσσει τὰς ἐπισημονίας μας πεποιθήσεις. Ἡ δὲ ἀμφοτοξίς, ἥτις ἐν ταῦτοις είναι ἡ ἀλήθεια, σχεδὸν πορδίζεται πρὸ αὐτῶν. Είναι ἡ ἀρετὴ ἰσχυριὰ τῶν μαζῶν κύλων. Είναι τὰ σημεῖα τῆς μεταβάσεως ἀπὸ τῆν πραγματικότητος ἡμῶν εἰς πρᾶγματικότητα ἄλλην καὶ φαίνονται ἀνηντα εἰς τὴν ἐναρξιν ταύτην ὄντων τρομερῶν, τὰ ὅποια ὁ δειροπόλος διαβλέπει ἀνεκφραμένως διὰ τοῦ φεγγίτου τῆς νυκτός.

Ἡ τερατολογία αὐτὰ προεκτάσει, ἐν τῷ ἀκράτῳ κατ' ἀρχάς, ἐν τῷ δυνατῷ ἀκολούθως, ὑπενοήθησαν, παρετηρήθησαν ἴσως ὑπὸ τῆς ἀσθητικῆς ἐκπίπτσεως καὶ τοῦ σταθεροῦ βλάμματος τῶν μάγων καὶ τῶν φιλοσόφων. Ἐντυθεῖν ἢ ἐκκαθίει τῆς καλῶσεως. Ὁ δαίμων είναι ἡ τίγρις τοῦ ἀοράτου. Τὸ ἀγρὸν ὄφριον τῶν ψυχῶν ἀνηγγελη εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος ὑπὸ δύο ὀνειροπῶν, ὁ εἰς ὀνομάζεται Ἰωάννης, ὁ ἄτερος Δάντη.

Ἐκὸν τῶν τοῖσι οἱ κύκλοι τῆς σκιάς ἐξακολουθοῦσιν ἐπ' ἀπειρος, ἐάν μετὰ ἐν δακτύλιον ὑπάρχη ἄλλος, ἐν ἡ ἐκδείνωσι αὐτῆ ἐμμένη εἰς πρόσθον ἀτελειότητα, ἐν ἡ ἔλλυσις αὐτῆ, περὶ τῆς ὀμοίας τὸ καθ' ἑμῆς εἰσεβα διατεθεμμένοι νὰ ἀποβῶμεν, ὑπάρχει, είναι βεβαίον, ἐτι ὁ κεφαλόποδος εἰς τὴν μίαν ἰσχυριὰν ἀποδεικνύει τὴν ὑπαρξιν τοῦ Σατανῆ εἰς τὴν ἑτέραν.

Εἶναι βεβαίον ἐτι ὁ κακὸς εἰς τὴν μίαν ἀρκιν ἀποδεικνύει τὴν κακίαν εἰς τὴν ἑτέραν.

Πᾶν κακὸν ζῶον, ὡς πᾶσα διεστραμμένη διάνοσι είναι σφίγγ.

Πολὺ τρομαρὰ προτιούσασα τὸ τρομερὸν αἰνγμα. Τὸ αἰνγμα τοῦ κακοῦ.

Ἡ τελειότης αὐτῆ τοῦ κακοῦ ἐκαμειν ὅστε μέγαν πεινάματα νὰ κλίνουσι ἐνίστοι εἰς τὴν περσοχρῆν διπλοῦ θεοῦ, πρὸς τὸ τρομερὸν διμέτωπον τῶν κανηγιῶν.

Μεταξῶν τῶν κενεῶν ὕψωσι, κλαπὴν κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον ἀπὸ τὸ ἀνοκτορον τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας, παριστᾷ τὸν καρχαριαν τρώγοντα τὸν κροκόδειλον, ὅστις τρώγει τὸν ὄφιν, ὅστις τρώγει τὸν ἀετόν, ὅστις τρώγει τὴν γελοῖον, ἥτις τρώγει τὴν κάμηλον.

Ὅλη ἡ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν φύσις τρώγει καὶ τρώγεται. Αἱ βροαὶ ἀλλοιοῦνται.

Ἐν τούτοις σοφοὶ ὄντες, ἐπίσης φιλόσοφοι, καὶ κατὰ συνέπειαν εὐμενεῖς πρὸς τὴν δημιουργίαν, εὐρίσκουσι ἢ νομίζουσι ἐτι εὐρίσκουσι τὴν ἐξήγησιν. Ὁ τελικὸς σκοπὸς ἐκ-

κλήττει, με-αὐτὸ ἄλλων. τὸν Βονίτιον τῆς Γενεύης, τὸ μεσηνοῦδες ἐκεῖνο ἀκριβὲς πνεῦμα, ὅπερ ἐντεταχθῆ εἰς τὸ Β. φρ. α. ὡς βραδύτερον ὁ Γοδεφρείδος Σαιντιλαίρ ἀνταρξίαν εἰς τὸν Κυβέρον. Ἡ ἐξήγησις θὰ ἦτο τοιαύτη· πανταχοῦ θάνατος ἀπαιτεῖ τὴν πανταχοῦ ἐνταφιασμὸν. Τὸ σαρκοβόρα εἰσὶ ἐνταφιασται.

Ὅλα τὰ ὄντα εἰσέρχονται τὰ μὲν ἐντός τῶν δέ. Σφίγγ, είναι τροφή. Καθῆσθε τρομακτικῆ τῆς σφίγγας. Ὁ ἀνθρώπος σαρκοφάγος, είναι καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἐνταφιαστικῆ. Ἡ ζωὴ μας ἐγένετο ἐκ θανάτου. Τοιοῦτος ὁ καταπληκτικὸς νόμος. Εἰσεβα τάροι.

Εἰς τὴν λυκαυγικὴν ἡμῶν κοσμον, τὸ πεκαμμένον τοῦτο τῆς τάσεως παράγει τέρατα. Λεγετε· πρὸς τί καλῶν; Ἦ δού αὐτῶ.

Εἶναι ταῦτο ἐξήγησις; Είναι ἀπόρασι; εἰς τὴν ἐρώτησιν; Ἀλλὰ τότε διατι δὲν ὑπάρχει ἄλλη τάξις; Ἡ ἐρώτησις κτανεοῦται.

Ἔστω ἄς ζῶμεν.

Ἀλλ' ἄς προσπαθῶμεν ὅτι ὁ θάνατος νὰ ἦται εἰς ἡμᾶς πρῶτος. Ἄς ποθῶμεν κόσμον ἦτιον σκοτεινός.

Ἄς ἀκολουθῶμεν τὴν συνείδησιν, ἥτις μᾶς ὀδηγεῖ πρὸ αὐτοῦ.

Διὰ τὴν μὴ τὸ λησμονῶμεν ποτὲ, ἡ βελτιώσις τῆς καταστάσεως είναι συνέπεια τῆς βελτιώσεως τοῦ ἀτόμου.

(Ὀρθῶ)

Γαλλοῦ

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΝ

Ψυχή καρμια ζῶσα! οἱ νεκροὶ μόνον κοιμῶνται καὶ κυκαρίσσια σκεπτοῦσι τὴν κινουμένην τῶν κλίνων στής κολασμένης τῆς ψυχῆς ἄλλῃ ὁριση ἀγίνουσι μαζῇ μὴ νεκροῦλοῦθα ποῦ γῆρας τοῦ ἀπλοῦται.

Χιλιάδες πτέρες μ' ἀριθμὸς τῶν τόπων πλημμυροῦται. Ἐδῶ καρτῆρα ἀναγεῖ. Ἐκεῖ ἄλλη εὐνομένη. Παρέκει πλάκα με σταυρὸ λευκὴ χορταριασμένη τὸν ἕπρον ἐντὶ αἰώνιον ὑψητέρῳ ἡμοῦσι.

Φοβουθέντος ἐν μάχῃ τοῦ ἡδελφοῦ τοῦ Ἀνδρῶν ὑπὸ τοῦ Καρόλου τοῦ Μεγάλου· οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐξήγησαν ἱερανοήσιν ἀπὸ τούτου διὰ τὸν θάνατον τοῦ θελου τῶν καὶ οὐδὲν κατορ-

Αἱ χάριτες κοσμοῦσας τὸν ἵππον.

Σαφρὸς καὶ χωρὶς ὄνομα σταυρὸς ξεθωρασμένον
 ποῦς εἶναι ὅπως χρώμα σὺν χῶμα φωτεινότερον
 ἀπόστασε καὶ γέρνει σὺν παγωμένῳ μῆρῳ
 γυφὸς ἴσως ἐκπύκνως, μ' ἐλάωμον: «Τὸ κρίμα.»

Σὲ χῶμα ἰδιαιτέρῳ ὁσὶ ἐξοαρμασμένα
 μὲ βουληγμένα μάττα κραιπία περιβλεπῶν
 χέρινα, ποδάρια πλῆθος, τῶν θάνατον θυλλῶν
 καὶ προενοῦν τὴν γρήκην σὲν στέργα καὶ ριχμῆα.

Ὁρθάνοικτος εἰς τάχος τὸ θυμὸν του κρεσμένει:
 Σὲ λόγο φέρουν γέμετρον καὶ ε' ἀκουρβοῖν σὺν χῶμα:
 Κύρη κοίμικαι ἔχουσα βαρβαλί εἰς τὸ σῆμα,
 μὲ τὰ μάλλῃ σὺν στήθος, κατὰλευκα ντυμένη.

Ἐλας παπῆς καὶ γέφυ γυναικὸς μὲ ματῶδι
 σὺν θαυρασμένα μάττα κραιπία καὶ θυρῶδι
 μ' ἐλλάθεια περισσὴ τὸ ἀναγνὸν κατῆλι
 τῆς πλάκας τοῦ πατέρα καὶ τοῦ παιδὸς ἀκαπῆει.

Κυρτὸς ὁ νεκροθάφτης μῆρῳ θὰ ἔστακαλίῃ
 καὶ ἂν εὐρή σῶμα ἄλωτος, ἐκ τοῦ πολλοῦ καμῆτον,
 ὁ ζωταρὸς αὐτοῦ νεκρὸς, ἐν φάσμα τοῦ θανάτου!
 μὲ χῶμα τὸ καλύπτει ἀφοῦ τὸ μνηστῆριον!

Τὰ πλοῖα, καὶ ὄψηλῃ, μνημεῖα ἀνοῦνται.
 καὶ τὰ πτωχὰ τὰ βέλονα καὶ ἂν παρηγοροῦνται.
 Πλὴν ὁ τάφος εἰσαὶ ἐνὸς χώματος σωρείας
 καὶ πάντα παραδίει εἰς σκολιῶν τὰς χροεῖας.

Σῆρος Μέλτων Βετάλως

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΤΙΝΩΣΕΙΣ

Μέγιστα πρὸς συγκόλλησιν πετρῶν.

Λάβετε θείου	μέρος 1
ρῥήτινης καθαρῆς τῆς Βενετίας	» 1
κηροῦ κίτρινον	» 1

Θέσατε ἐντὶς ἀγγεῖου τὸ θεῖον καὶ τὴν ρῥήτινν καὶ δι' ἐ-
 λαφροῦ πυρὸς συντήξατε αὐτά, εἶτα προσθήξατε καὶ τὸν κη-
 ρὸν καί, ἀφοῦ καὶ οὗτος ταχθῇ, ἀναμίξατε κελῶς. Πρὸς συγκό-

θώσαντες ἐξέκλινσαν βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ μάντιως Μάγνη-
 τοῦ (ἔξω) του τῶν μὲ τὴν σπάθην ἀνὰ χεῖρας κατὰ τοῦ με-
 γάλου βασιλείως καὶ πλείον ἢ ἀπὸς διηλλῶν ἀδελφῆς τὰς τά-
 ξεις τοῦ στρατοῦ του σωθέντες μόνον διὰ τῆς ἀρωγῆς τοῦ
 ἱπποῦ των Βαγδάτου, δι' τοῖς εἶχε δώσει ἡ Ὁρλάνδη. Οἱ
 τέσσαρες οὗτοι ἀδελφοὶ ἐξέτελεσαν σέπραν ἀνδραγαθημάτων,
 οἱ δὲ δώδεκα πατρινοὶ ἠπειλήσαν Κάρλον τὸν Μέγαν δεῖ θὰ
 περσιτηθῶν, ἐὼν εὐτος ὁμοῦ ἀπολυτολόγει μετ' αὐτῶν. Ὁ
 Βασιλεὺς ἀνεγνώρισεν τὴν ἀδυναμίαν του συγκρατέμενος νὰ
 συνθῆκον ἄσχηρ ἐπὶ τῷ ὄρω ὅμως νὰ τῷ παραδώσῃ τὸν
 περίφημον αὐτῶν ἱππὸν Βαγδάτου, ὁ δὲ Renand νὰ ἐκινήτῃ
 διὰ τὴν ἁγίαν Γῆν; Καὶ οὕτως οὗτος ἀπολυτολόγεος ὑπὸ τοῦ
 Μάγνη ἀνεγώρησε διὰ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ὄρω ἠλευθέρωσε
 τὴν ἁγίαν πόλιν ἀπὸ τῆν ἔξουσίαν των Περσῶν, ἐπανήλθεν εἰς
 τὴν Εὐρώπην καὶ διένειμε τὰ ἀγαθὰ του εἰς τὸνκοις οὐτοῦ,
 ἐνδύθει δὲ τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα ἀπιστοῦρῆ εἰς τὰ δόση, οὗ
 ἐπῆρθε δι' ἄγριον καρπῶν. Πλανώμενος δὲ ἀπὸ χώρας εἰς
 χώρα ἀφίκετο εἰς Κολωνίαν, ἔπου ἐκείνητῳ ἡ περίφημος Μη-
 τρώπολις καὶ παρεκάλει τὸν ἀρχιεπίσκοπον νὰ τὸν δεχθῆ εἰς
 τὴν ὑπερστῆαν του· ἄλλ' ἐνῶ ἐκοιμῆτο ἰσυνεύθη ὑπὸ τῶν ἐρ-
 γατῶν καὶ ἐρρίθη εἰς τὸν Ρῆνον. Τὸ σῶμα του ἀνευρίθη
 μετὰ ταῦτα ὡς ἐκ θαύματος τῷ ἀνηγρῆθ πλοῖστον μνημειον.

Δ'

Ὁ ἱππὸς κοσμοφύμενος ὑπὸ τῶν γεγῶν των χαίρειν. — Κίλητες
 μάχης καὶ ποικίλοι ἱπποί. — Ἱπποδρομίαι. — Ταχυδρομι-
 κοὶ ἱπποί. — Μάζλας. — Ὁ κ. de Buffon. — Τὸ ἱππικὸν τοῦ
 Τοῦλ. — Οἱ ἱπποὶ τοῦ Ναπολέοντος. — Μαρόκ, Μοσῶ-

κόλλησιν θερμάνετε τὰς ἐπιφανείας τῶν τεραχίων, ἀλείψατε
 ἐκ τοῦ μίγματος, ἐφαρμόσατε καλῶς τὰς ἐπιφανείας καί
 ἐρετε εἶτα νὰ ψυχρανθῶσι. Ἡ συγκόλλησις εἶναι τεταρωτάτη.

Διατήρησις ἀνδῶν.

Ἐξωρ ἔχον ἐν διαλύσει ἀμμωνιακὸν ἄλας, 1 δραχμῶν πρὸς
 100 δραχμῶν ὕδατος, διατηρεῖ ζωοὺς τὰ ἄνθη ἐπὶ 15 ἡμέρας.

Τὰ τεχνιτὰ ἄνθη βαρύνετα ἐν διαλύσει νιτρικῶς Κοβαλ-
 τίου ἀκατάως τὴν ἰδιότητά, ὡς πολλὸ ὑδρομετρικὰ, ἐν μὲν
 τῇ ὑγρασίῳ νὰ γίνωνται κίανὰ, ἐν δὲ τῇ ὑγρασίῳ ἐρυθρὰ
 δίοπερ καλοῦνται ἄνθη ὑδρομετρικὰ.

Δύναται τις νὰ ἔχη ἐν τῷ θλάσμα του τοικῆτα ἄνθη χα-
 ριν καλλωπισμοῦ καὶ ὑδρομέτρου.

**ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙ-ΤΑΣ
 ΚΟΝΙΑΚ ΚΑΙ ΗΛΥΠΟΤΑ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ
 ΑΔΕΛΦΩΝ ΦΟΥΣΑΡΑ**

ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

Τὸ ἄριστον κωνιάκ καὶ τὰ εἰζιρέτα ποτὰ τοῦ ἐργοστασίου
 τούτου κατέστησαν αὐτὸ ἀπὸ τῆς πεγκοσμίου φήμης. Κα-
 τασκευάζονται ἐκ γνησιωτάτων ὑλῶν καὶ ἡ προτιμῆσις αὐ-
 τῶν ἐκφάνεται ἐκ τῆς εἰς Εὐρώπην μεγάλῃς ἐκτιμῆσεως
 καὶ καταναλωσεως των. Ἐργάζεται μετ' ἀκριβείας καὶ
 τελεσιότητος καὶ ἱκανοποιεῖ τὰς μάλλον ἰδιοτρόπους ὀρέξεις.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΩΝΣΤ. Ν. ΒΑΜΒΑΚΟΥΛΙΑ

ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

Εὐρίσκονται εἰς λίαν συμφερούσας τιμὰς ἅπαντα τὰ γυ-
 ναικεῖα καὶ ἀνδρικὰ εἶδη, ἐνδομακίαι κτλ. ὡς καὶ τὰ νεώ-
 τατα εἶδη τοῦ σαρμού. Τὰ καταστήμα ἐσχάτως ἐκλουίσθη
 μὲ ποικίλην συλλογὴν νεωτέρων ὀρημάτων διὰ φορέματα
 κτλ. Εἶναι τὸ μόνον καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, ἔπερ ἀπὸ πολ-
 λῶν χρόνων ἐργάζεται μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀκριβείας καὶ
 κατέχει τὴν πολυκαθητέραν πελατεσίαν.

τος, Πηνιάρθετος. — Ἄδελφ. Καδῶρ. — Βασιλεῖς, Μοσῶρον,
 Ἰλλῶ. — Ὁ ἱππὸς τοῦ Σαραταρῶν Ἡρμ. κτλ.

Ὁ Μεσσιανὸς εἶναι περίβοος διὰ τὸν ἱππὸν θριάμβου καὶ
 δόξης. Τὸ φιλοπόδον σύστημα μετὰ τῶν ἄγριων αὐτοῦ περ-
 γων, ἔνθα εἰ Κύριοι αὐτῶν εὐρίσκονται ἐγκαλεισμένοι μετὰ
 διαρκοῦς περιπολίας καὶ ἐν σωρείῃ κτῆς εἰς συνεισπῆγεται κατ'
 ἀνάγκην καὶ διαρκῆ χροῖον ἱπποῦ. Οἱ τότε ἱσχυροὶ εἶς γὰρ
 δὲν ἐφάνηον τοῖς χωρικοῖς ἢ μόνον ἐπίπικως, ἔτιω περιβε-
 βλημῶνος σιδήρου ὡς ἐν ὡς μᾶλλον ἡ ἰστολισμοῦ ὑπὸ τῶν
 γαίρων τῶν χαίρειν ὡς ἐν ἡμέρας ἐορτῆς. Ὁ ἱππὸς τότε
 ἔτω συνεχῆς αὐτῶν ἐν πᾶσι στιγμή, μεγάλως δὲ ἐκτιμῶν-
 ται αὶ ἀναριθμητοὶ ἐκδουλεύσεις αὐτῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν
 ἐκείνην.

Ἡ γυνὴ ἱππεύει κατὰ δύο τρόπους εἶτε καθήμενῃ κατὰ
 ρωμαϊκὸν τρόπον ἥτοι κατὰ πλεωρῶν, εἶτε περιβῆδην ἀνδρι-
 στή. Ἡ Βασιλίσσα Βίθρα ἐκλυθε τὴν ἡλικιάνη αὐτῆς ἱπποζο-
 μένη. Ἡ γυνὴ ἱππευε τότε κυρίω περιβῆδην. Ὁ δὲ Κῆρο-
 λος ὁ Ζ' εἰσεργχόμενος ἐν Τουλούζῃ, ἡ-όλουθετο ὑπὸ τῆς
 βασιλίσσης καὶ τοῦ διαδόχου, εἰς τῆς ἔδειξαν περιβῆδην ἐπὶ
 λευκοῦ ἱπποῦ. Εἰς ἀπάσει δὲ τῆς πόλει εὐρίσκονται ἐπὶ καὶ
 σήμεραν ἀναβολεῖς, ἥτοι ἄλλοι εἰς ὡν ἄδειανον εἰς τοὺς
 ἱπποῦς.

Ὁ πεζοπόρος ἐπὶ πάντα αἰώνας ἰδεομεῖτο κατὰ τὴν κοτὴν
 ἔκφρασιν ὡς πτωχὸς διάβολος. Ὁ δὲ κατέγων ἱππὸν ἰθεω-
 ρεῖτο σημαντικότητος καὶ φίλος ὀφέλιμος, εἰ οὐ πολλὰ τὰ ὀφέ-
 λιμα ἠδύνάτο τις νὰ ποριθῆ.

(Ἔκαστα συνέχεται).